

Han smilte igen, idet han endelig gav sig i Færd med at indsæbe sine Kinder.

Der var lidt Galskab heri, — han følte det godt nu. Men det skræmmede ham ikke. Tværtimod. For ham, som bestandig hos sig selv havde maattet modarbejde en skjult Tilbøjelighed for Regelmæssigheden, var det en Tilfredsstillelse at vide sig i Besiddelse af det Gran Vanvid, hvorom den verdenskløge lille Maler i Rom havde sagt, at uden det vandtes ingen store Sejre mellem Menneskene.

Han var just kommen til Ende med Barberingen af den ene Kind, da han over Kanten af Spejlet fik Øje paa en ornatklædt Præst, som med lange Skridt skraaede over Torvet dernede. Han sænkede Kniven og fulgte med Blikket den lille, magre Skikkelse, der foran hver Vandpyt løftede op i sin Præstekjole ligesom en Dame i sine Skørter.

Smilet var forsvundet fra Pers Ansigt; han var kommen til at tænke paa sin Fader. Og pludseligt fik han et helt forskrækket Udtryk. Som et Stød gik det igennem ham, at hans Moder og de hjemmевærende Søskende jo nu boede her i København. Han huskede med eet, hvorledes der allerede ved Faderens Begravelse var bleven talt om, at de vilde flytte hertil ved Nytaarstid af Hensyn til en af hans yngre Brødre, der havde faaet Plads paa et af Byens Apoteker.